

Thương lắm miền Trung ơi

● ĐỖ QUYÊN

Đêm bão lũ, cả căn phòng tro thúc trắng kể chuyện cho nhau nghe. Chúng bạn bảo, những ngày bão được nghỉ học, co ro trong chăn mà nghe tiếng mưa rơi, gió rít, chờ đến khi hết bão thì cả lũ kéo nhau đi nhặt quả rụng, ăn no nê. Chỉ có con là sợ bão từ ngày nhỏ. Vì con sinh ra và lớn lên ở miền Trung, sống chung với bão nên hiểu sức tàn phá khủng khiếp như thế nào. Là con của người nông dân quanh năm đầu tắt mặt tối, mưa bão đã trở thành nỗi lo lớn nhất với cả gia đình, khi tất cả "tài sản" đều phó mặc cho trời, chỉ cần sau một đêm nước đã trắng xóa và san bằng tất cả.

Con bão đang từng ngày mạnh lên rất nhanh. Nhìn cảnh những người dân hối hả chèo chống nhà cửa, neo đậu thuyền bè, sơ tán để tránh bão trên thuyền hình mà lòng con như lửa đốt.

Con không thể ngủ được. Ở giữa thành phố thanh bình, mưa chỉ đủ làm thêm

cuộc sống thi vị mà đau lòng khi nghĩ đến giông gió miền Trung. Làm sao con có thể bình thân ngồi yên khi ngoài kia, một góc quê nhà thân thương hiện đang ngập chìm trong bão lũ. Con và anh trai đều đi xa, ở nhà chỉ có bố mẹ, chống bão lại thêm vất vả. Con gọi điện về cho mẹ, mẹ chỉ nói: "Mưa gió bình thường thôi, ở nhà không sao đâu, chuyên tâm mà học đi". Nhưng con biết, mẹ chỉ nói như vậy để con bớt lo lắng.

Quê nghèo miền Trung, năm nào lũ lụt cũng thi nhau kéo về. Có năm, lũ về chỉ trong một đêm, sáng thức dậy đã thấy mênh mông nước. Con bốn chồn khi nghĩ đến cảnh mọi người tất bật thu dọn nhà cửa. Con còn nhớ một buổi sáng mẹ gồng mình cõng con chạy lũ. Khi đó, con hiểu tổ ấm không nhất thiết là nhà cao, cửa rộng. Tổ ấm là nơi nào có trái tim của người mẹ sưởi ấm cho con. "Màn trời chiếu đất" cũng là tổ ấm, khi mẹ luôn ở bên, ôm trọn lấy con bằng cánh tay run lên vì lạnh.

Lũ ngày một mạnh, nhiều người bị kẹt, đôi bàn tay thò qua mái nhà cầu cứu trong những ngôi nhà siêu vẹo. Những ngày sau đó, con chỉ biết khóc ròng khi sách vở bị cuốn trôi, thần thờ đến trường khi lớp học tan hoang, bàn ghế đổ gãy. Người bạn cùng lớp thân nhất của con đã mất vì lũ cuốn trôi đúng ngày khai giảng, cảm giác thiếu vắng còn mãi.

Sau mỗi cơn lũ, lòng người miền Trung như đổ vỡ. Mọi người lại nhìn nhau, nuốt nước mắt vào trong rồi bắt tay làm lại từ đầu.

Con vẫn luôn tự hào là người con của miền Trung, mạnh mẽ mà chân chất tình người. Bao năm xa quê, con vẫn giữ được trong mình chất miền Trung ấy. Thế nhưng sao miền Trung lại phải chịu nhiều nỗi khổ đến vậy? Năm nào cũng thế, hết hạn hán lại mưa dầm, hết cỏ cháy đồng khô lại bị bão lũ tàn quét.

Con chỉ mong ông trời thương lấy miền Trung. Xin cho mưa thuận gió hòa, để bố con mỗi sớm vác cuốc ra đồng có thêm sức khỏe, để mẹ con bán mớ rau ngoài chợ còn nguyên nụ cười tròn vẹn.

Sáng này con lên giảng đường, đôi mắt thâm quầng vì mệt mỏi, gương mặt vẫn còn hàn nguyên sự lo lắng. Con chỉ muốn ngay lập tức ra bến xe để trở về với quê hương, dù sống chung cảnh lũ lụt với mọi người con cũng cam lòng. Thế nhưng, con biết mẹ sẽ buồn nếu con làm như vậy, con phải ở lại, cố gắng học hành bởi ước mơ lớn nhất của cuộc đời mẹ là con thành đạt cho ngày mai đỡ khổ.